

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' Έδρα πάλιν αί 'Αθηναι.

Χίλια δεκακόσα ἡγδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἔξοπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾶς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαί — ἀποστέλλονται 'σ' ἑ μ ἑ.
Μᾶς 'στὼν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηός μας μιά δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Ὀκτωβρίου δεκαεννέα,
λόγια πολέμου παντοῦ γενναία.

Ποῦντος ἑννεήντα ἕνα
καὶ σπαθιά ξεγυμνωμένα.

Τῷ Χαριλάφ τῷ κλεινῷ
ὡς εὖ παρέστῆς προσφωνῶ.

Λοιπὸν καλῶς μᾶς ὤρισες μὲ τὰ ὀρθὰ φωκὸλα,
Πομπήζε τοῦ Καλλιγᾶ, Ἀλέξανδρε τοῦ Κρέμου...
κινουῦνται καὶ οἱ στέλει μᾶς καὶ τὰ φουσατά εἰλα,
καὶ εἰς τὸ ἔθνος θά ἰθῆς ἀναδρασμὸν πολέμου.
Πετοῦν φωτῆαις τὰ μάτια μᾶς καὶ κάθε μᾶς βουθοῦνι,
κι' ἔμπρὸς κι' ὀπίσω πόλεμος τοῦ ἀτρομήτου Δούνη.

Σὰν ἐφυγες μᾶς ἀφησες εἰρηνικὸς καθ' εἰλα,
δὲν εἶχομεν πρὸς πόλεμον παραμικρὰν αἰτίαν,
μόνον 'στὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν ἀντίχουν πυροβόλα,
κι' οὐτ' ὄνειρευόμεθα ποσὼς ἐπιστρατεῖαν.
Καὶ μόνον ἕνα ζήτημα ἐκίνει τὴν πατρίδα,
τὸ πῶς ν' ἀποξηράνωμεν τὴν βοζακιά σταφίδα.

Καὶ εἰλοι ἐπροσμέναμεν εἰρηνικὸν χειμῶνα
ν' ἀρχίσωμεν τοὺς μπάλους μᾶς καὶ τὰ συνειθισμένα,
καί, δίχως 'στὸ κεφάλι μᾶς νὰ ἔχωμεν κορῶνα,
νὰ τρώγωμεν ἀμύγδαλα καὶ κάστανα φημμένα.
Χειμῶνα δίχως ἀστραπὰς καὶ δίχως τρικωμίας,
μ' ὀλίγα Νομοσχέδια καὶ μὲ εἰκονομίας.

'Ἄλλ' ὡς ἀνεμοστρόβιλος ἀνέλπιστος ἐνοσκήπτει
εἰς αἰθριώτατον κεντρὸν ἑαρινῆς γαλήνης
καὶ γιγαντιώδεις εἰς τὴν γῆν πλατάνους καταρρίπτει,
οὕτω ἐν μέσῳ τῆς βωδῆς καὶ ἀσφαλοῦς εἰρήνης
ἐνοσκήφας νέος πόλεμος ἐτρόμαξε τὰ πλήθη,
κι' ἐφτέρωσε τὰ πόδια μᾶς κι' ἐφλόγισε τὰ στήθη.

Καὶ τώρα πάλιν ἔρχεσαι, τοῦ ἔθους εὐεργέτα,
πλὴν ἔξω 'στὸ Κατάστημα τῶν Ὀλυμπίων πλέον
δὲν θά ἰθῆς καπνοφαντῶν το γάρα καὶ πακέτα,
ἀλλὰ καπνοῦς πολεμικῶς ἐφέδρων θαρραλείων.
Χαίρε, γενναία γενεὰ γενναίας πρωτεουσῆς,
φωνάζει ὡς Θεόπνευστος καὶ ὁ Μυριανθεοῦς.

Μᾶς ἔρχεσαι, Χαριλάε, διὰ νὰ μᾶς τρομάξεις,
μᾶς ἔρχεσαι ὀρητικὸς μὲ ὠρθωμένην κέρην,
μᾶς ἔρχεσαι συρόμενος ὑπὸ χρυσοῦς ἀμάξης,
καθὼς καὶ ὁ Πομπήσιος εἰσήλθεν εἰς τὴν Ῥώμην.
Χαίρε, Τρικούπη νικητὰ, Τρικούπη στρατηλάτα,
φωνάζουν ἀπ' ὀπίσω σου πολεμικὰ φουσατά.

Βάλε καθόρνους ὀψηλοῦς, ἐνδύσου ἀλουργίδα,
καὶ τοὺς τυράννους τρώμαξε καὶ τοὺς δεσπότας κρῖνε,
ὀπίσω μ' ἐπταβδίον καὶ ἀρρηκτὸν ἀσπίδα,
κι' ὡς Αἰᾶς Τελαμώνιος τὰ ἔγτερα τῶν χόνε.
Κανένας νὰ μὴ σὲ βαστά, κανεὶς νὰ μὴ σὲ πιάνῃ,
καὶ φίλησε σὸν ἀδελφὸς καὶ σὺ τὸν Δεληγιάννη.

Κι' οἱ δὲθ μαζὶ ἐνώσετε τὰς δάφνας σὰς εἰς μίαν,
ἐσὺ τὸ Καραλή-Δερβέν, αὐτὸς τὸ Βερολίνον,
ἐσὺ τοὺς φόρους τοὺς πολλοὺς κι' αὐτὸς εἰκονομίαν,
κι' ἀπὸ τὸ χάος σώσετε τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.
'Ἡ δόξα τῶν ἀγώνων μᾶς καὶ εἰς τοὺς δὲθ ν' ἀνήκῃ,
κι' ἔμπρὸς!.. ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν, ἢ θάνατος ἢ νίκη.

